

V A R I A

DOI ANI DE STUDENȚIE ÎN IMPERIUL CHINEZESC

În anul 1998 am susținut examenul de admitere la Universitatea "1 Decembrie 1918" din Alba Iulia pentru specializarea Muzeologie, iar doi ani mai târziu, în urma depunerii unui dosar și susținerii unui examen la Oficiul Național de Burse și Studii în Străinătate din București am obținut o bursă de studii, prin acord bilateral, în Republica Populară Chineză. În urma verificării dosarului și de către Ministerul Învățământului din China, am fost admisă să studiez muzeologia (pe durata a doi ani) la Universitatea Wuhan din provincia Hubei.

A urmat "îmbarcarea" spre "Imperiul Chinezesc" la sfârșitul lunii august a aceluiași an, unde aveam să găsim o civilizație total diferită de cea europeană și un colectiv de profesori și studenți foarte primitivi. Orașul Wuhan este, după Beijing, Shanghai și Guangzhou, al patrulea ca mărime în China, cu o populație de 7 milioane de locuitori. Situat în centrul țării, pe valea fluviului Yangzi, Wuhan este un important oraș industrial, cu ramuri din diverse domenii, dar și port pe Fluviul Albastru.

Universitatea Wuhan este cea mai mare din acest oraș, iar în întreaga China se situează pe locul al zecelea după marile universități din Beijing și Shanghai. Wuhan Daxue (Universitatea Wuhan) a fost înființată în 1879, iar astăzi cuprinde nenumărate specializări, cele mai importante fiind fizica, dreptul și istoria.

Ca în orice mare universitate, fiecare departament dispune de biblioteci bine dotate, existând și o bibliotecă centrală situată în vechea clădire a universității, foarte ușor de recunoscut datorită acoperișului tipic chinezesc. Aici, accesul pe baza unei legitimații de bibliotecă era gratuit doar pentru studenții chinezi, cei străini beneficiind de o astfel de legitimație doar după achitarea unei taxe de 30 USD anual. Cu toate că este o bibliotecă destul de modernă, fiind dotată cu un număr mare de cărți, nenumărate săli de lectură și acces permanent la Internet, numărul cărților în limba engleză sau în alte limbi străine e destul de redus.

Acomodarea la noul mediu a fost grăbită de faptul că deschiderea noului an universitar avea să fie doar la câteva zile după sosirea mea la Universitatea Wuhan. Prima și marea problemă cu care m-am confruntat din acest moment a fost învățarea limbii chineze, care era obligatorie pentru toți studenții străini ajunși în China la studii. Așadar, în anul universitar 2000-2001 am urmat cursul intensiv de limba chineză, susținut de profesori chinezi ai Universității Wuhan, în limba engleză. Cursul a constat din: percepție auditivă, scriere, vorbire și citire, materii la care am obținut rezultate satisfăcătoare, atât în primul, cât și în al doilea semestru.

În ceea ce privește sistemul educațional din China, sau mai bine zis modul în care am fost îndrumați de către profesori să învățăm limba chineză a fost cu totul nou pentru mine. Astfel, cursul a început cu învățarea pronunțării vocalelor, consoanelor și a unor grupuri de litere, fapt care mi s-a părut extrem de ușor, dat fiind faptul că marea majoritate a sunetelor se întâlnesc și în limba română. Vorbirea și citirea erau urmate întotdeauna de cursul de percepție auditivă (care avea loc doar în cabinete fonice bine dotate cu căști casetofoane, microfoane), unde se repeta lecția predată în aceeași zi la cursurile anterioare prin alte mijloace de învățământ și anume repetarea sunetelor sau a cuvintelor rând pe rând la microfon. În acest fel se putea face corectarea pronunției de către profesor. Fiecare curs era însoțit de câte un manual special, cu explicații clare în limba engleză, despre gramatică, pronunție, citire și scriere. În plus, profesorii au dovedit o conștiinciozitate deosebită în

procesul de predare a limbii, concretizată în exerciții permanente de pronunțare. Niciodată nu se trecea mai departe până când nu se asigura buna asimilare a acesteia.

În tot acest răstimp am avut prilejul de a lega multe prietenii cu studenții europeni, dar și cu cei asiatici, africani, americani și sud americani din cadrul aceleiași universități, ocazie cu care am conștientizat și mai mult profunda diferență între culturile celor cinci continente.

A urmat apoi vacanța de vară, timp în care am revenit în România pentru a preda Ministerului Învățământului situația școlară din anul respectiv și pentru a-mi revedea familia, perioadă care nu a fost suficient de lungă ca să-mi împărtășesc impresiile tuturor celor care erau interesați de experiența mea.

Al doilea an petrecut în China a fost și mai interesant decât primul, dar și mai dificil în ceea ce privește folosirea limbii chineze în cadrul Departamentului de Științe Umaniste a Universității Wuhan, secția Istorie-Muzeologie, unde am urmat cursuri de istorie veche a Chinei, istoria porțelanului chinezesc, arheologie generală și numismatică chinezească. În paralel cu aceste cursuri, am frecventat în continuare și cele de vorbire chineză din cadrul Departamentului de Limba Chineză pentru Studenții Străini, cu scopul de a-mi îmbogăți cunoștințele de limbă.

Astfel, o mare parte a timpului mi l-am petrecut studiind limba chineză, care a fost foarte importantă pentru înțelegerea și aprofundarea cursurilor.

În general, sistemul de învățământ la nivel universitar din China este cu puțin diferit de cel din România. Un lucru interesant, și care pentru mine a avut doar efecte negative, în cadrul Departamentului de Istorie se pune bază mai mult pe audierea cursului susținut de profesor și pe studiul individual la bibliotecă. Astfel, seminariile lipsesc cu desăvârșire. Doar către sfârșitul semestrului studenții sunt obligați să prezinte un referat pe o temă stabilită de profesor cu privire la cursul respectiv.

Un alt aspect interesant este absența așa-zisei "vacanță de sesiune", timp în care se repetă materiile pentru examene. Chiar și în timpul sesiunii cursurile continuă, temele fiind epuizate abia cu câteva zile înainte de vacanță.

Din semestrul al doilea al anului universitar 2001-2002 am început perioada de practică la Muzeul Provinciei Hubei din orasul Wuhan, în cadrul secției de Restaurare-Conservare de metale și bambus. În timpul acestei activități de practică profesională am avut prilejul să descopăr importanța și eficiența metodelor clasice aplicate în materie de restaurare a obiectelor de patrimoniu, îmbinate cu cele moderne, astfel încât să ajung la un limbaj comun care să-mi permită schimbul de idei și experiență. Am fost neplăcut surprinsă să constat că interesul studenților chinezi pentru domeniul istorie și muzeologie este foarte scăzut. Am constatat totodată că în cadrul studiului individual se pune accent pe memorarea cursurilor și pe citirea bibliografiei, nu și pe practica în muzee sau pe șantierele arheologice. Practica anuală este mai mult opțională. Totuși, pe parcursul anului universitar se efectuează mai multe vizite la muzeele importante din oraș și la laboratoarele de restaurare-conservare ale acestora, lucru care nu este suficient pentru pregătirea practică a studentului.

De-a lungul celor doi ani am avut prilejul să vizitez destul de multe muzee, chiar dacă prețul de intrare era foarte ridicat. Modul de organizare a muzeelor chinezești diferă de la un oraș la altul. Cele din orașele mari, mereu vizitate de turiști străini, sunt bine structurate, dispunând de un personal bine pregătit atât în domeniul de specialitate, cât și în privința cunoașterii limbii engleze. Acest lucru este valabil doar în cazul orașelor mari, unde muzeele dispun de ghizi cunoscători de limbă străină, dar și de ghidaj informatizat, existând posibilitatea de a selecta limba dorită. Mai mult, plăcuțele fiecărui obiect din colecția muzeală erau inscripționate atât în limba chineză, cât și în limba engleză. Dar în orașele mici acest lucru lipsea cu desăvârșire.

Dintre obiectivele de interes istoric am avut ocazia să vizitez Marele Zid Chinezesc, Muzeul Soldaților de Teracotă ai Primului Împărat Qin (acest faimos muzeu se află în

districtul Lintong, lângă mormântul marelui Împărat Qin Shi Huangdi), Galeria Națională de Artă Chineză din Beijing, unde expunerea permanentă a unora dintre cele mai frumoase acuarele tradiționale și mostre de caligrafie contrastează cu expozițiile temporare de sculptură și tablouri moderne în ulei, Muzeul Minorităților Naționale Yunnan din orașul Kunming, ce cuprinde o colecție extinsă de costume populare, accesorii, bijuterii, obiecte de artă făcute de mâna omului, instrumente muzicale și altele, Muzeul Shanghai, în cadrul căruia, cele 11 galerii de artă adăpostesc expoziții internaționale standard de tablouri, obiecte ce aparțin epocii bronzului, sculpturi din jad.

Consider că experiența celor doi ani de studenție petrecuți în China mi-a fost utilă atât din punct de vedere profesional, deoarece a contribuit la îmbogățirea cunoștințelor mele de specialitate, cât și în plan spiritual, datorita contactului cu o cultura nemaiîntâlnita până acum.

DIANA BOERIU
Universitatea „1 Decembrie 1918”
Alba Iulia